

Od Zagreba do St. Petersburga Subota, 31. srpnja 2010.

Na put krećemo na vrijeme Aeroflotovim zrakoplovom. Nakon svega dva i pol sata leta evo nas u Moskvi. U zračnoj luci Šeremetjevo temperatura je u večernjim satima iznenađujućih 32° C. U odnosu na onu u Zagreb od 16° C ovo je dvostruko više. Srećom moderni terminal D je klimatiziran pa nas za sada klimatske nedaće moskovljana ne zanimaju. Kratka kontrola putovnica. Vidi se da je tek nedavno između naših zemalja ukinuta viza. Policajka se još ne snalazi najbolje s našim voucherima kojima njihova agencija Intourist potvrđuje da je put organiziran i unaprijed u cijelosti plaćen. Pomalo zbunjeno gleda taj dokument i povećalom provjerava njegovu originalnost.

Moskva je po vremenskoj zoni dva sata ispred nas (tri ispred Greenwicha). Nalazi se istočnije, ali i sjevernije. To se primjećuje po dužem danu. Na žalost nemamo odmah let za St. Petersburg. Čekamo nekoliko sati do kasnog noćnog leta iza 23 sata. Kako u tom novom dijelu zračne luke nema puno dućana sjedim i čitam naše novine. Pogledavam na displej na kojem najavljuju domaće letove. Za Astrahan, Rostov na Donu, Volgograd, Krasnodar, Novosibirsk, Kaliningrad, Omsk, Murmansk, Samara, Irkutsk, Habarovsk, Ekaterinburg ... Neki od ovih gradova su vrlo daleko, na Dalekom Istoku, a neki u Sibiru. Grad Omsk povezujem s meni poznatom omskom hemoragijskom groznicom, smrtonosnom bolešću uzrokovanom virusom koji prenose krpelji. A Volgograd, samo ime govori dovoljno, grad na ogromnoj ruskoj rijeci Volgi. Habarovsk mi je poznat kao grad u kojem je suđeno japanskim znanstvenicima i liječnicima, ratnim zločincima, koji su tijekom II. Svjetskog rata radili na istraživanju i primjeni biološkog oružja. Većina ih je osuđena na smrt, a među njima i general dr. Ishiro Ishi, voditelj tog centra. Čekajući na zrakoplov imam dojam da nismo došli dovoljno pripremljeni. Žeđamo a sok ili vodu ne možemo kupiti za devize, samo za rublje. A mjenjačnice nigdje na vidiku. Navodno je negdje na nekom drugom terminalu. Ali kako doći tamo kad smo prošli rigoroznu kontrolu uz skidanje cipela. Ne preostaje nam druge već trpjeti žeđ do ulaska u zrakoplov.

Za brojne letove čekaju mnogi putnici. Mlađe žene i djevojke nose kratke hlačice, pokazujući preplanule noge, na kojima su natikače ili nezamislivo visoke štikle. U večernjim satima poletjelo je prema St. Petersburgu pet zrakoplova. Svi su bili puni kao i naš. Sliječemo iza ponoći, nakon nešto više od sata leta. Nebo nad gradom još sjaji na zapadu. Pri izlasku iz zrakoplova zrak je svjež i mirisan po okolnim livadama.

U hotelu Neptun je neizdrživo vruće. U sobi je kao u sauni. Nema klime već ventilator. U kupaonici griju radijatori za sušenje ručnika. Kroz mrežu protiv komaraca i napola otvoreni prozor jedva ulazi malo svježine. Vrtimo se u polusnu sve do svitanja.